U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobce N., spol. s r. o.,** zastoupeného advokátem JUDr. Vladimírem Strakatým, Myslíkova 28, 121 02 Praha 2, proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví,** se sídlem v Praze 6 – Bubeneč, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 1. 2002, č. j. PV 1990 – 4519,

takto:

Žaloba **se odmítá.**

Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek 1000 Kč. Částka 1000 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 16. 4. 2002 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 1. 2002, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 5. 2001, jímž byl zamítnut návrh na zrušení patentu č. 279185 o názvu „Zařízení pro zabezpečení vstupních dveří“ s právem přednosti ode dne 17. 9. 1990, jehož majiteli jsou Ing. P. V., C. Ď. a B. P., P.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Praze. Podle tohoto ustanovení Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy, v nichž byla přede dnem účinnosti s. ř. s. dána jejich věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy. V předmětné věci bylo přede dnem 1. 1. 2003 zahájeno řízení a byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, neboť obsahem žaloby byl návrh na přezkoumání rozhodnutí vydaného ústředním orgánem státní správy. Podle ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. řízení o žalobách podaných podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti s. ř. s., se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (tedy podle

ustanovení o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu - § 65 a násl.). Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení s. ř. s. To se však netýká věcí, o nichž má od 1. ledna 2003 jednat a rozhodovat soud v občanském soudním řízení; v takových případech postupuje Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 68 písm. b) s. ř. s.

V daném případě se věcně jedná o rozhodnutí o zrušení patentu podle § 23 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích (dále jen „zákon“), když žalobce se svým návrhem domáhal zrušení žalovaným uděleného patentu z důvodu, že vynález nesplňoval ke dni podání přihlášky podmínky patentovatelnosti uvedené v § 3 odst. 1 zákona, neboť nesplňoval podmínku novosti podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona. Jako hlavní argument žalobce ve správním řízení uváděl, že jeho vlastním jednatelům byly dveře v jejich bytech s uvedeným vynálezem na objednávku instalovány přede dnem, resp. v den podání patentové přihlášky. Správní úřad prvního stupně návrh žalobce rozhodnutím ze dne 22. 5. 2001 zamítl, když dovodil, že z předložených dokumentů není seznatelné, jaké technické parametry mají předmětné dveře v bytech jednatelů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. V rozhodnutí o rozkladu žalovaný dovodil, že navrhovatel objektivně neprokázal, že řešení chráněné napadeným patentem nebylo ve smyslu § 5 odst. 1 zákona nové a tedy nepatentovatelné. Žalobce se cítí být uvedeným postupem žalovaného poškozen a žalovanému vytýká nedostatečná skutková zjištění i právní posouzení věci.

Právo, které mělo být v daném řízení chráněno, je právo podnikatele na to, aby byla odstraněna právní překážka v podobě nedůvodně uděleného patentu. Řízení o takovém právu je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť správním orgánem je rozhodováno o ochraně soukromého práva. Předmětem tzv. patentového práva v objektivním smyslu je ochrana vynálezu, která udělením patentu zakládá jeho majiteli výlučné právo využívat vynález, poskytovat souhlas k jeho využívání jiným osobám, popřípadě na jiné osoby patent převést. Těžiště právní ochrany spočívá tradičně v právu soukromém. Právní prostředky ochrany proti jejich porušování jsou obvykle upraveny přímo v průmyslově-právních normách; pokud tak upraveny nejsou (popřípadě jsou upraveny jen částečně), přichází v úvahu použití obecných prostředků ochrany soukromoprávní povahy. Hmotněprávní otázky je proto třeba posuzovat zásadně podle příslušných právních předpisů o vynálezech. Použití obecných ustanovení občanského práva přichází v úvahu, pokud by nebylo možno vystačit ani se zvláštními ani s obecnými právními předpisy práv k nehmotným statkům. Naproti tomu otázky řízení je třeba posuzovat podle obecných procesních předpisů správního řízení (správního řádu), popřípadě podle zvláštní procesní úpravy obsažené ve speciálních předpisech. Rozhodující pro posouzení charakteru věci pak je právo hmotné, nikoliv právo procesní, neboť v případě věcí projednávaných podle novelizované části páté o. s. ř. jde vždy o rozhodnutí orgánu veřejné správy, který se v procesních otázkách řídí právními předpisy veřejného práva.

Ochrana soukromých práv, které jsou předmětem řízení před správním orgánem, není zajištěna soudním přezkumem ve správním soudnictví, ale postupem podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2003. Soukromým právům je tak poskytována větší ochrana; ve správním soudnictví soud provádí pouze přezkum správního rozhodnutí s možností v případě zjištěné nezákonnosti jen takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání, v řízení podle nové části páté o. s. ř. je však povolán k tomu, aby v případě, kdy dospěje k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak než rozhodl správní orgán, sám o věci rozhodl a nahradil tak rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. žalobu odmítl, neboť žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, kdy je žaloba podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřípustná. Tímto rozhodnutím bylo řízení ve správním soudnictví skončeno a soud v rámci poučení žalobce poučuje o následcích tohoto odmítnutí a o možnosti domáhat se novou žalobou rozhodnutí v občanském soudním řízení, v němž mu bude náležet větší ochrana jeho soukromých práv.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku se opírá o analogické použití § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže totiž zákon zakládá právo na vrácení soudního poplatku v případech, kdy řízení bylo zastaveno před prvním jednáním, popř. v případech, kdy lze v řízení rozhodnout bez nařízení jednání do doby vydání rozhodnutí ve věci samé, tím spíše musí být poplatek vrácen tehdy, když návrh není vůbec způsobilý projednání ve správním soudnictví a soud takový návrh odmítá podle § 46 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení n e j s o u opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat žalobu k soudu příslušnému podle ustanovení § 249 a § 250 o. s. ř., přičemž účinky procesních úkonů učiněné v tomto řízení zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení s. ř. s.

V Brně dne 23. června 2003

JUDr. Marie Ž i š k o v á
předsedkyně senátu